

Arrest

nr. 202 041 van 3 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 5 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 december 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die *loco* advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 mei 2017 dient de verzoekende partij een tweede maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als feitelijke partner van L.J. Haar partner is van Franse nationaliteit.

Op 30 oktober 2017, met kennisgeving op 14 november 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf, zijnde de eerste bestreden beslissing, en reikt een bevel om het grondgebied te verlaten, zijnde de tweede bestreden beslissing, uit.

Deze beslissingen luiden:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.05.2017 werd ingediend door:

Naam: S.

Voornaam: D.

Nationaliteit: Oezbekistan

Geboortedatum: 21.06.1981

Geboorteplaats: L.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.05.2017 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde L. J., van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie’.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- verklaring dd. 02.05.2017 vanwege de referentiepersoon waarin ze verhaalt hoe ze betrokkene heeft leren kennen en wanneer ze een relatie begonnen*
- mails tussen betrokkene en de referentiepersoon vanaf 13.03.2016; WhatsApp-berichten vanaf 08.04.2016 - samenstelling gezin dd. 14.12.2016 waaruit blijkt dat betrokkene op 20.10.2016 op het adres van de referentie-persoon gedomicilieerd werd; facturen CoolBlue op naam van betrokkene met vermelding van het adres van de referentiepersoon dd. 05.04.2016, 12.10.2016, 24.11.2016*
- bewijs van ongehuwde staat dd. 14.09.2016 op naam van de referentiepersoon; verklaring op eer vanwege betrokkene dd. 02.05.2017 waarin hij stelt ‘single’ en nooit getrouwd (geweest) te zijn*
- huurovereenkomst dd. 18.08.2015 op naam van de referentiepersoon voor het adres (...)*
- verklaringen op eer vanwege derden*
- diverse foto’s*

Er dient opgemerkt te worden dat deze stukken grotendeels - weliswaar geactualiseerd en aangevuld - ook werden voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 20.10.2016).

In het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging werd geoordeeld dat op basis van de voorgelegde inderdaad kon worden vastgesteld dat betrokkene en relatie heeft met de referentiepersoon, maar dat het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie - gelet op de zeer snelle gang van zaken en het precaire verblijfsstatuut van betrokkene - niet afdoende was aangetoond (zie bijlage 20 dd. 20.04.2017).

Gezien niet kan worden uitgesloten dat deze ‘relatie’ er enkel op gericht is, van minstens één van beide partijen, om een verblijfsrechtelijk voordeel te kunnen genieten, gelet op de snelle gang van zaken en het recente karakter van de relatie, is het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie onvoldoende bewezen. De voorgelegde stukken doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden.

Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde relatie wordt betwist.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij laat het volgende gelden in het kader van een “voorafgaande opmerking”:

“6. Middelen

Voorafgaande opmerking

A. Procedurele waarborgen – Artikel 47 van het Handvest

Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie is van toepassing aangezien artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 de omzetting van artikel 3.2 van de Richtlijn 2004/38 vormt. Artikel 47 van het Handvest luidt als volgt:

“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”

De procedurele waarborgen van artikel 47 van het Handvest zijn meer dan de optelsom van artikelen 6 en 13 EVRM. In zijn besluiten voor het arrest Samba Diouf (EHJ, 28.7.2011, C-69/10) schreef advocaat generaal Cruz Villalón :

“39. Op basis van het bovenstaande ben ik van mening, los van de interpretatieve waarde van deze toelichtingen, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, zoals dat in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten is vastgelegd en daarmee tot recht van de Unie is verklaard, een zelfstandig karakter verkrijgt en op zichzelf staat, en niet slechts de optelsom van de formuleringen van de artikelen 6 en 13 EVRM is”.

Onder de waarborgen van artikel 6 van het EVRM staat het recht op een controle van volle rechtsmacht:

« c) CONTRÔLE DE PLEINE JURIDICTION

85. Seul mérite l'appellation de « tribunal », au sens de l'article 6 § 1, un organe jouissant de la plénitude de juridiction (Beaumartin c. France, § 38). En effet, l'article 6 § 1 exige des tribunaux un contrôle judiciaire effectif (Obermeier c. Autriche, § 70). L'exercice de la plénitude de juridiction par un tribunal suppose qu'il ne renonce à aucune des composantes de la fonction de juger (Chevrol c. France, § 63) ».

Het nieuwe element, de zwangerschap van de vriendin van verzoeker, geattesteerd door haar gynaecoloog, moet aldus in overweging genomen worden.

B. Procedurele waarborgen eigen aan de Richtlijn 2004/38

Artikel 31.3 van de Richtlijn 2004/38 voorziet, onder de titel « procedurele waarborgen », dat :

« 3. De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen.

Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28 ».

Artikel 27.1 van de Verordening 604/2013 (Dublin III) voorziet het volgende :

« 1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht».

De procedurele waarborgen waarvan de asielzoekers genieten wanneer ze een beslissing in het kader van de Dublin III Verordening betwisten, gelden a fortiori voor rechtszoekenden die een beslissing genomen in toepassing van de Richtlijn 2004/38 betwisten.

Het begrip « daadwerkelijk rechtsmiddel », reeds vervat in de richtlijn 2004/38, werd verder door de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie toegelicht.

In het arrest Ghezelbash van 7.6.2016 (C-63/15) verduidelijkte het EHJ dat de rechterlijke controle betrekking moet hebben op alle elementen van de zaak, zelfs op de bewijzen die na de aanvaarding van het verzoek tot overname meegedeeld werden (zie ook E. NERAUDAU, « Recours effectif et transfert Dublin : une clarification essentielle de la CJUE quant à l'étendue

du contrôle du juge national sur la conformité des transferts Dublin », Newsletter EDEM, juin 2016 en EHJ, C..K. e. a. t. Slovenië, 16.2.2017, C-578/16, §64).

Zoals hierboven uitgelegd werd, gelden die waarborgen a fortiori voor verzoeker.

C. Besluit

Het feit dat een beroep in volle rechtsmacht a priori onverenigbaar lijkt met de nationale wetgeving en in het bijzonder met artikel 39/2, §2 van de wet van 15.12.1980 staat de rechten die verzoeker uit artikelen 47 van het Handvest en 31.3 van de richtlijn put, niet in de weg.

Het is vaste rechtspraak sinds het arrest Simmenthal2 dat :

“De nationale rechter, belast met de toepassing, in het kader zijner bevoegdheid, van de bepalingen van het gemeenschapsrecht, is verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen, daarbij zo nodig, op eigen gezag, elke strijdige bepaling van de — zelfs latere — nationale wetgeving buiten toepassing latende, zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via de wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten.”

2.2. Met betrekking tot artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat voormeld artikel 13, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). De verzoekende partij voert weliswaar in de verdere uiteenzetting van haar middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar er zal blijken dat dit onderdeel ongegrond is. Weliswaar wordt artikel 13 van het EVRM in samenhang gelezen met artikel 6 van dat Verdrag; toch kan te dezen artikel 6 van het EVRM niet dienstig worden aangevoerd. Immers vallen betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingsfeer van artikel 6, lid 1, van het EVRM (EHRM, *Maaouia c. Frankrijk (GC)*, nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; RvS 4 januari 2006, nr. 153.232; RvS 153.237, nr. 4 januari 2006; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409). Artikel 13 van het EVRM werd bijgevolg niet op dienstige wijze aangevoerd.

Artikel 47 van het Handvest voorziet in een recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Deze bepaling heeft betrekking op het rechtsmiddel waarover de verzoekende partij beschikt om zich tegen een ten aanzien van haar genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen enkel uitstaans met de verplichtingen van het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoekende partij tegen een dergelijke beslissing kan instellen. De verzoekende partij geeft enkel aan dat moet rekening gehouden worden met de zwangerschap van haar vriendin. Evenwel toont zij niet aan dat dit een recht op verblijf opent of verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, zodat een schending niet kan aangenomen worden.

Er wordt opgemerkt dat het beroep bij de Raad wel voldoet aan de vereisten van artikel 47 van het Handvest. De afdeling wetgeving bij de Raad van State en het Grondwettelijk Hof hebben reeds gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad beantwoordt aan de vereisten van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 24 79/001, 323 en GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008 van 27 mei 2008, BS 2 juli 2008*).

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat dient rekening gehouden te worden met de zwangerschap van haar partner, feitelijk gegeven dat niet gekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, wordt de regelmatigheid van een administratieve beslissing beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad). De Raad treedt in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) op als annulatierechter. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Niets belet de verzoekende partij overigens op basis van nieuwe gegevens die zich voortdoen na het nemen van de bestreden beslissing en mits inachtnaam van de wettelijke bepalingen terzake een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag in te dienen.

Ook artikel 31.3 van de Richtlijn 2004/38 voorziet in een onderzoek van de wettigheid van de genomen beslissing en vereist geenszins een beroep “*in volle rechtsmacht*”, wat de verzoekende partij suggereert. Ook uit het arrest *Simmenthal* van het Hof van Justitie kan niet dergelijke verplichting *in casu* worden afgeleid.

Voorts kan de verzoekende partij niet op dienstige wijze de schending van artikel 27.1 van de Europese Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III

Verordening) aanvoeren of er naar verwijzen nu de bestreden beslissingen geen beslissingen zijn genomen in het kader van de Dublin III Verordening. Verder volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij op geen andere wijze uiteenzet op welke wijze zij artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet geschonden acht.

2.3.1. In een eerste middel, onderverdeeld in de eerste drie onderdelen, voert de verzoekende partij de schending aan van:

“Eerste middel, genomen uit de schending van:

- artikels 47/1, 47/3, §1, 62, §2 en 74/13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- artikel 58 van het Koninklijk Besluit van 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- artikel 3.2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29.4.2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden;
- artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
- artikels 10, 11 en 191 van de Grondwet.”

2.3.2. De drie eerste onderdelen luiden:

“Eerste onderdeel

Artikel 47/1, 1° luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;”

Het betreft de omzetting van artikel 3.2 van de Richtlijn 2004/38 waarin wordt bepaald dat:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

[...]

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De noodzaak om de persoonlijke situatie van de aanvrager aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen werd tevens benadrukt door het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Rahman (C-83/11 van 5.9.2012, §§22 en 26).

Artikel 58 van het K.B. van 8.10.1981 bepaalt dat:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet.” De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

Artikel 47/3, §1 van de wet van 15.12.1980 bepaalt op zijn beurt dat:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

In casu staat het bestaan van de relatie tussen verzoeker en Mevrouw L. niet ter discussie (noch in de eerste weigeringsbeslissing, noch in de bestreden beslissing), doch enkel het duurzaam karakter van die relatie.

Uit artikel 47/3, §1 van de wet van 15.12.1980 volgt dat de aanvrager met “elk passend middel” het duurzame karakter van zijn relatie dient aan te tonen en dat het vervolgens aan tegenpartij toekomt om het duurzame karakter te onderzoeken, rekening houdend met “de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners”.

Verzoeker voldeed aan zijn plicht om zijn duurzame relatie met “elk passend middel” te bewijzen, door ter ondersteuning van zijn eerste aanvraag verschillende documenten voor te leggen en ter

ondersteuning van zijn tweede aanvraag alle mogelijke bijkomende en meer gedetailleerde documenten daaraan toe te voegen. Deze gaan van facturen, gedetailleerde verklaringen op eer, gedateerde en beschreven foto's tot intieme geschreven communicatie tussen het koppel.

De bestreden beslissing vermeldt het volgende:

“Er dient opgemerkt te worden dat deze stukken grotendeels – weliswaar geactualiseerd en aangevuld – ook werden voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 20.10.2016).

In het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging werd geoordeeld dat op basis van de voorgelegde inderdaad kon worden vastgesteld dat betrokkene en relatie heeft met de referentiepersoon, maar dat het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie – gelet op de zeer snelle gang van zaken en het precaire verblijfsstatuut van betrokkene – niet afdoende was aangetoond (zie bijlage 20 dd. 20.04.2017).

Gezien niet kan worden uitgesloten dat deze ‘relatie’ er enkel op gericht is, van minstens één van beide partijen, om een verblijfsrechtelijk voordeel te kunnen genieten, gelet op de snelle gang van zaken en het recente karakter van de relatie, is het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie onvoldoende bewezen. De voorliggende stukken doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.”

Tegenpartij's “onderzoek” van de reeks nieuwe documenten die verzoeker neerlegde, beperkt zich dus tot de opmerking “weliswaar geactualiseerd en aangevuld”.

Tegenpartij neemt exact dezelfde conclusie over als in de eerste weigeringsbeslissing, zonder de nieuwe foto's, getuigenverklaringen, gedetailleerde brief van verzoekers partner, facturen en afdrucken van communicatie tussen het koppel werden aldus aan het minste onderzoek te onderwerpen.

Dit kan onmogelijk beschouwd worden als een nauwkeurig onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoeker (artikel 3.2 van de Richtlijn 2004/38), nog minder als een individueel en grondig onderzoek van zijn aanvraag (artikel 58 van het K.B. van 8.10.1981) en al helemaal niet als een onderzoek waarbij rekening wordt gehouden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de band met zijn partner (artikel 47/1, 1° juncto artikel 47/3, §1 van de wet van 15.12.1980). De bestreden beslissing is in flagrante schending met deze bepalingen.

Tweede onderdeel

In de eerste weigeringsbeslissing stelde tegenpartij dat:

“Op basis van de voorgelegde documenten kan inderdaad worden vastgesteld dat betrokkene een relatie heeft met de referentiepersoon, echter voor het ogenblik kan niet gesteld worden dat er reeds van een deugdelijk bewezen duurzame relatie kan gesproken worden”. (onderlijning toegevoegd)

Hieruit volgt dat het naar tegenpartij's oordeel nog te vroeg was om van een deugdelijk bewezen duurzame relatie te spreken.

Het spreekt voor zich dat hoe langer de relatie duurt, hoe meer bewijzen er van het duurzaam karakter kunnen neergelegd worden.

Verzoeker vulde dan ook de reeds neergelegde bewijzen aan met bijkomende bewijzen die dateren van de periode tussen de eerste en de tweede aanvraag. Deze bijkomende bewijzen vormen op zich reeds een eerste aanwijzing dat de relatie dan toch blijkt duurzaam te zijn.

Tegenpartij daarentegen meent dat de overlapping tussen de neergelegde stukken (wat niet meer dan normaal is, daar het een bestaande relatie is die blijft duren) volstaat om simpelweg haar besluit uit de eerste beslissing over te nemen.

Tegenpartij merkt daarbij wel op dat de stukken “weliswaar geactualiseerd en aangevuld” werden (“weliswaar” = een uitdrukking van toegeving, volgens het Van Dale woordenboek), maar laat vervolgens volledig na om te motiveren waarom zij die geactualiseerde en aangevulde stukken dan niet in rekening brengt, laat staan waarom die geactualiseerde en aangevulde stukken haar niet toelaten om tot een andere conclusie te komen dan deze in de eerste beslissing.

Dergelijke gebrekkige motivering is strijdig met artikels 47/1, 47/3 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, met artikel 58 van het K.B. van 8.10.1981, alsook met artikel 3.2 van de Richtlijn 2004/38 en met artikel 2 en 3 van de wet van 29.7.1991.

Derde onderdeel

Wettelijk geregistreerde partners van een burger van de Unie hebben een verblijfsrecht in België op grond van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, indien aan de voorwaarden in dat artikel gesteld voldaan is. Eén van de voorwaarden betreft het bewijzen van een duurzame en stabiele relatie.

Artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat het duurzaam en stabiel karakter van een relatie tussen wettelijk geregistreerde partners is aangetoond:

“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand

aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

Het duurzaam en stabiel karakter van de relatie volgt dus niet uit de formaliteit van het registreren van de relatie, doch wel uit het bestaan van één van deze elementen.

In tegenstelling tot artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, bepaalt artikel 47/1 (dat niet geregistreerde partnerschappen beoogt) niet hoe het duurzaam karakter van een relatie aangetoond wordt. Artikel 47/3 bepaalt louter dat elk passend middel ter bewijs mag aangewend worden.

Het bewijzen van het duurzaam karakter van een relatie in de zin van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 beperkt zich dus niet tot het voldoen aan één van de categorieën voorzien in artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Anderzijds zal het voldoen aan één van deze categorieën a fortiori het duurzaam karakter van de relatie aantonen.

In casu wonen verzoeker en zijn vriendin al meer dan anderhalf jaar samen en verwachten zij samen een kind. Nog los van de zwangerschap van zijn vriendin, waarvan tegenpartij geen kennis had op het moment van het nemen van de beslissing, was tegenpartij wel op de hoogte van het feit dat verzoeker en zijn vriendin reeds meer dan een jaar samenwoonden op het moment dat verzoeker zijn tweede aanvraag indiende.

Naar analogie met de categorieën voorzien in artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 waarin het duurzaam en stabiel karakter van een relatie bewezen wordt geacht, had tegenpartij hieruit minstens moeten afleiden dat verzoeker en zijn vriendin een duurzame en stabiele relatie hebben. Quod non in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing schendt zodoende de artikels geïndiceerd in het middel. Hier anders over oordelen zou een schending uitmaken van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, samen gelezen met artikelen 47/1 en 47/3 van de wet van 15.12.1980.”

2.3.3. Vooreerst wordt er opgemerkt dat de verzoekende partij de wettelijke bepalingen correct citeert zodat hiernaar kan verwezen worden.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3.2. van de Richtlijn 2004/38/EG, werd deze omgezet in de Belgische rechtsorde, eerst door de wet van 15 september 2006 en later door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont niet aan dat dit artikel van de richtlijn niet correct zou zijn omgezet: ook artikel 47/1 vergt het aantonen van een duurzaam karakter tussen partners, net zoals artikel 3.2. van de voormelde richtlijn een “*deugdelijk bewezen duurzame*” relatie vergt. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Voorts kan de verzoekende partij gevolgd worden in de redenering dat ter beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er toe gehouden is een nauwkeurig en zorgvuldig onderzoek te voeren en dat dit met elk passend middel mag bewezen worden. De verzoekende partij merkt terecht op dat de bestreden beslissingen niet betwisten dat zij een relatie heeft met de referentiepersoon in functie van wie zij thans een tweede maal haar verblijfskaart indiende.

Verzoekende partij stelt: “*Tegenpartij neemt exact dezelfde conclusie over als in de eerste weigeringsbeslissing, zonder de nieuwe foto's, getuigenverklaringen, gedetailleerde brief van verzoekers partner, facturen en afdrukken van communicatie tussen het koppel werden aldus aan het minste onderzoek te onderwerpen.*”

Dit is niet correct. De bestreden beslissing antwoordt onder meer: “*Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:*

- verklaring dd. 02.05.2017 vanwege de referentiepersoon waarin ze verhaalt hoe ze betrokkene heeft leren kennen en wanneer ze een relatie begonnen*
- mails tussen betrokkene en de referentiepersoon vanaf 13.03.2016; WhatsApp-berichten vanaf 08.04.2016*
- samenstelling gezin dd. 14.12.2016 waaruit blijkt dat betrokkene op 20.10.2016 op het adres van de referentie-persoon*

gedomicilieerd werd; facturen CoolBlue op naam van betrokkene met vermelding van het adres van de referentiepersoon dd. 05.04.2016, 12.10.2016, 24.11.2016

- bewijs van ongehuwde staat dd. 14.09.2016 op naam van de referentiepersoon; verklaring op eer vanwege be-trokkene dd. 02.05.2017 waarin hij stelt 'single' en nooit getrouwd (geweest) te zijn

- huurovereenkomst dd. 18.08.2015 op naam van de referentiepersoon voor het adres Dorpstraat 486/A002 te 3061 Bertem (Leefdaal)

- verklaringen op eer vanwege derden

- diverse foto's"

Met de nieuwe overgemaakte stukken werd dus rekening gehouden. De gedetailleerde brief van de partner is opgesomd, de facturen zijn vermeld, het communicatieverkeer tussen de verzoekende partij en de partner (de mails en whatsapp-berichten , de getuigenverklaringen, zijnde de verklaringen op eer vanwege derden en foto's. De eerste bestreden beslissing meldt deze nauwkeuriger dan in het middel.

Waar de verzoekende partij stelt dat "Verzoeker voldeed aan zijn plicht om zijn duurzame relatie met "elk passend middel" te bewijzen, door ter ondersteuning van zijn eerste aanvraag verschillende documenten voor te leggen en ter ondersteuning van zijn tweede aanvraag alle mogelijke bijkomende en meer gedetailleerde documenten daaraan toe te voegen. Deze gaan van facturen, gedetailleerde verklaringen op eer, gedateerde en beschreven foto's tot intieme geschreven communicatie tussen het koppel.", werd er rekening gehouden met deze stukken. Verder duidt de verzoekende partij niet concreet aan met welk element precies de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening hield. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich niet enkel baseerde op de ingediende "geactualiseerde" stukken. De eerste bestreden beslissing wijst ook naar de eerste weigeringsbeslissing van de gezinsherenigingsaanvraag die dateert van 20 april 2017. Meer bepaald werd er in deze beslissing vermeld dat er, gelet op het pril karakter van de relatie, het voorbarig is datum te stellen dat het om een duurzame relatie gaat. Voorts blijkt uit deze beslissing, die op 3 mei 2017 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht, dat uit de stukken bleek dat de verzoekende partij haar partner voor het eerst ontmoette op 25 februari 2016, dat zij op 5 maart 2016 een relatie begonnen en ten vroegste samenwoonden op 24 maart 2016. Deze feitelijkheden zijn niet gewijzigd in die zin dat de verzoekende partij niet betwist en evenmin aantoonde dat zij eerder een relatie zijn aangegaan dan voornoemd in de beslissing van 20 april 2017. De eerste bestreden beslissing dateert van 30 oktober 2017, zijnde vijf maanden en tien dagen later. Uit de gehele lezing van de eerste bestreden beslissing en deze van 20 april 2017, tesamen genomen, blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing de relatie niet duurzaam achtte, gelet op het prille karakter en de snelle gang van zaken.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het is niet kennelijk onredelijk om een relatie *in casu* met een ontmoeting tussen de partners voor het eerst op 25 februari 2016 pril en niet afdoende duurzaam te achten op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing. Terwijl *in casu* de verzoekende partij evenmin verduidelijkt hoe de bijkomende neergelegde foto's, getuigenverklaringen, de brief van de partner, de facturen en afdrucken van communicatie tussen de verzoekende partij en haar partner het afdoend duurzaam karakter aantonen nu de eerste bestreden beslissing nog steeds van oordeel is dat de relatie te pril is om afdoend duurzaam te zijn.

De eerste bestreden beslissing preciseert de overgemaakte stukken en verwijst naar:

"- verklaring dd. 02.05.2017 vanwege de referentiepersoon waarin ze verhaalt hoe ze betrokkene heeft leren kennen en wanneer ze een relatie begonnen

- mails tussen betrokkene en de referentiepersoon vanaf 13.03.2016; WhatsApp-berichten vanaf 08.04.2016 - samenstelling gezin dd. 14.12.2016 waaruit blijkt dat betrokkene op 20.10.2016 op het adres van de referentie-persoon gedomicilieerd werd; facturen CoolBlue op naam van betrokkene met vermelding van het adres van de referentiepersoon dd. 05.04.2016, 12.10.2016, 24.11.2016

- bewijs van ongehuwde staat dd. 14.09.2016 op naam van de referentiepersoon; verklaring op eer vanwege betrokkene dd. 02.05.2017 waarin hij stelt 'single' en nooit getrouwd (geweest) te zijn

- huurovereenkomst dd. 18.08.2015 op naam van de referentiepersoon voor het adres (...)

- verklaringen op eer vanwege derden
- diverse foto's

Er dient opgemerkt te worden dat deze stukken grotendeels - weliswaar geactualiseerd en aangevuld - ook werden voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 20.10.2016)."

De verzoekende partij preciseert niet afdoende met welke stukken geen rekening is gehouden. Samen met de verzoekende partij kan betreurd worden dat de eerste bestreden beslissing de overgelegde stukken, te weten de brief van 2 mei 2017 van de partner van de verzoekende partij, de identiteitsdocumenten van beide, het attest van samenstelling van het gezin van 14 december 2016, waaruit blijkt dat zij sedert 20 oktober 2016 samenwonen op hetzelfde adres, het bewijs van ongehuwde staat van beiden en hun bewijs van identiteit, de huurovereenkomst, de verklaring van D.W. van 4 september 2016 en van P. L. van 2 mei 2017, die bevestigen dat de relatie dateert van maart 2016, facturen van 24 november 2016, 5 april 2016 en 12 oktober 2016 op naam van de verzoekende partij op het adres van haar partner, de verklaring van F.B. van 2 mei 2017 die de partner met de referentiepersoon ontmoette op 25 februari 2016 en op 25 november 2016, de verklaring van A.A. die beide ontmoetten eind februari 2016 en nadien, de verklaring op eer van de ouders van de partner van de verzoekende partij ter bevestiging van de relatie en ontmoetingen in 2016 vanaf einde februari 2016, de verklaring van 30 april 2017 van M.L., zus van de partner van de verzoekende partij die de verzoekende partij voor het eerst ontmoette op 16 april 2016, de verklaring van een nicht van de partner van de verzoekende partij van 2 mei 2017 ter bevestiging van de relatie en die de verzoekende partij voor het eerst ontmoette op 29 mei 2016, de foto's daterend volgens de datum erop vermeld van na 28 maart 2016 op verschillende momenten, mailverkeer en diverse communicatie tussen de verzoekende partij en haar partner vanaf maart 2016, niet inhoudelijk gedetailleerder vermeldt. Evenwel zijn deze stukken een bevestiging van de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner en bevestigen zij slechts dat de relatie ten vroegste ontstond einde februari 2016 of maart 2016. Zoals de verzoekende partij citeert blijkt dat met de "duur" van de relatie mag rekening gehouden worden in toepassing van artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet in het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie. Het komt de Raad niet toe te oordelen dat dergelijke relatie met snelle gang van zaken, op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing, niet afdoende duurzaam is omwille van het pril karakter. De Raad kan enkel oordelen dat het niet kennelijk onredelijk is, gelet op de ontstaansdatum van de relatie en het pril karakter, dat de verwerende partij het duurzaam karakter op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (nog) niet aanvaardt. Er wordt herhaald dat de verzoekende partij ook nalaat te preciseren welk stuk van die aard is het duurzaam karakter van de relatie aan te tonen ondanks het recent karakter van de relatie. De Raad ontwaart onder de stukken overgemaakt ter gelegenheid van de tweede aanvraag geen stukken die aan het recent karakter van de relatie voorbijgaan. Door een andere interpretatie te geven aan de stukken, toont de verzoekende partij de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing niet aan. De verzoekende partij houdt ook in het tweede onderdeel van haar middel tevergeefs voor dat het loutere gegeven dat zij aantoonde dat de relatie na de beslissing van 20 april 2017 voortduurde tot aan het nemen van de eerste bestreden beslissing, aantoonde dat de relatie duurzaam is.

Er wordt aan herinnerd dat ook een gezinsaanvraag, ingediend in het kader van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie maar is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

De verzoekende partij stelt terecht dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet deze vereiste niet stelt. De Raad merkt op dat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toekomt de vereiste van het aantonen van een duurzame relatie, te beoordelen, wat *in casu* op kennelijk redelijke wijze is gebeurd. Uit de wettelijke bepalingen kan nergens afgeleid worden dat dienaangaande een *a fortiori* en/of naar analogie beoordeling zich opdringt. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij tegemoetkomt aan de voorwaarde, vervat in artikel 40bis van de vreemdelingenwet, is dit niet dienstig nu zij haar aanvraag niet op deze basis heeft ingediend, daargelaten de vaststelling dat volgens het attest van samenstelling

gezin de verzoekende partij slechts sedert oktober 2016 samenwoonde met haar partner terwijl zij haar aanvraag indiende op 3 mei 2017.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de zwangerschap van haar partner, was dit gegeven de verwerende partij niet gekend op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en staat het de verzoekende partij vrij een nieuwe gezinsaanvraag in te dienen.

Er wordt samen met de verwerende partij vastgesteld dat de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 47/1, 47/3, §1, van de vreemdelingenwet en van artikel 58 van het vreemdelingenbesluit niet aannemelijk maakt. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de stukken individueel heeft onderzocht, maar vindt dat deze niet opwegen tegen het recente karakter van de relatie in de beoordeling van de duurzaamheid.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aanvoert, heeft de motiveringsplicht, vervat in deze bepalingen, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* vermeldt de eerste bestreden beslissing de toepassing van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet als juridische grondslag en zet de eerste bestreden beslissing feitelijk uiteen waarom het duurzaam karakter van de relatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon niet aanvaard wordt. De tweede bestreden beslissing vermeldt artikel 7, 1, 2°, van de vreemdelingenwet, doet het onderzoek, vereist bij artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en maakt er melding van en wijst erop dat de verzoekende partij geen legaal verblijf meer heeft. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De schending van deze bepalingen is niet aangetoond.

2.3.4. In een vierde onderdeel betoogt de verzoekende partij:

“Vierde onderdeel

De bestreden beslissing vermeldt het volgende:

“Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde relatie wordt betwist.”

Zoals hiervoor werd aangehaald, verrichte tegenpartij sinds verzoekers vorige aanvraag geen bijkomend onderzoek naar het duurzaam karakter van zijn relatie, ondanks de nieuwe bewijsstukken.

Zodoende schiet tegenpartij niet enkel tekort wat betreft haar onderzoeks- en motivatieplicht (zie respectievelijk eerste en tweede onderdeel), maar heeft zij evenmin afdoende rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoeker in het licht van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 en artikel 8 EVRM.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM dient vooreerst nagegaan te worden of er überhaupt sprake is van een gezinsleven, vervolgens of de beslissing een inbreuk op dit gezinsleven uitmaakt en of deze inbreuk proportioneel is.

Het Hof voor de Rechten van de Mens is duidelijk wat het eerste onderdeel betreft: het begrip “gezin” is niet beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar kan ook andere de facto gezinsbanden omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (Şerife Yiğit t. Turkije (GK) 3976/05, 2.11.2010, §94). Daarvoor dient sprake te zijn van een stabiele de facto partnerrelatie (Pajić t. Kroatië, 68453/13, 23.2.2016, §64). Om te bepalen of een partnerrelatie voldoende standvastig (duurzaam) is om te worden beschouwd als “gezinsleven” in de zin van artikel 8 EVRM, wordt o.a. rekening gehouden factoren zoals het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie, het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, het hebben van kinderen samen (Al-Nashif t. Bulgarije, 50963/99 van 26.6.2002, §112).

Een grondig onderzoek van alle bewijsstukken voorgelegd door verzoeker hadden kunnen uitwijzen dat hij inderdaad een duurzame relatie heeft met zijn partner, met wie hij ondertussen anderhalf jaar samenwoont en met wie hij duidelijk een stabiele relatie heeft, wat onder meer blijkt uit het indienen van de aanvraag (de redenering kan inderdaad omgedraaid worden), als uit hun toegewezen communicatie, het feit dat ze samen al verschillende malen naar Frankrijk reisden om er haar familie te ontmoeten en verschillende belangrijke levensmomenten samen en in gezelschap van familie delen.

Het feit dat het koppel samen een kind verwacht in april 2018 is de ultieme bevestiging dat hun situatie wel degelijk als “gezinsleven” in de zin van artikel 8 EVRM kan omschreven worden.

De bestreden beslissing vormt ontegensprekelijk een inbreuk op dit gezinsleven. Nu tegenpartij niet eens onderzocht of er überhaupt sprake is van een gezinsleven, werd al helemaal niet nagegaan of de inbreuk op dit gezinsleven in casu proportioneel is.

Door geen afdoende onderzoek uit te voeren naar het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en diens partner, schendt tegenpartij artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 en artikel 8 EVRM.”

2.3.5. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de mate dat de verzoekende partij meent “Zoals hiervoor werd aangehaald, verrichte tegenpartij sinds verzoekers vorige aanvraag geen bijkomend onderzoek naar het duurzaam karakter van zijn relatie, ondanks de nieuwe bewijsstukken.

Zodoende schiet tegenpartij niet enkel tekort wat betreft haar onderzoeks- en motivatieplicht (zie respectievelijk eerste en tweede onderdeel), maar heeft zij evenmin afdoende rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoeker in het licht van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 en artikel 8 EVRM.”, volstaat het te verwijzen naar de bespreking onder punt 2.3.3., waar werd uiteen gezet dat de verzoekende partij het duurzaam karakter van haar relatie niet aantoonde en de schending van de door haar aangehaalde bepalingen niet aannemelijk maakte. Rekening houdend met het gestelde in de eerste bestreden beslissing, heeft de verwerende partij rekening gehouden met het gezinsleven. Voor het overige weerlegt de verzoekende partij niet het motief van de tweede bestreden beslissing, dat stelt dat zij geen gezondheidsprobleem kent. Bijgevolg maakt zij met haar betoog de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘familie- en gezinsleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In casu werd vastgesteld dat op het ogenblik van de bestreden beslissingen het duurzaam karakter van de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner niet afdoende is aangetoond, gelet op het prille bestaan ervan. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93), wat *in casu* op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen niet het geval was in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu werd aan de verzoekende partij het verblijfsrecht op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Een analoge redenering dringt zich *in casu* op. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht, aan bepaalde familieleden van een burger van de Unie slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65 en B.52.3 van het arrest).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. *In casu* werd deze belangenafweging verricht in toepassing van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet en artikel 47/3 van de vreemdelingenwet, wat afdoende is, nu het duurzaam karakter van de relatie die de verzoekende partij heeft met haar partner niet als afdoende bewezen voorkwam. De schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen betreffende de motieven van de eerste bestreden beslissing, is niet aangetoond, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij evenmin aantoonde dat zij en haar partner niet een gezin kunnen stichten in het herkomstland.

Verder kon de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening houden met de thans voorgehouden zwangerschap van de partner. Het wordt herhaald dat het de verzoekende partij vrij staat op basis van nieuwe gegevens opnieuw een gezinsherenigingsaanvraag in te dienen mits inachtneming van de wettelijke bepalingen terzake.

De Raad stelt aldus vast dat het door de verzoekende partij opgeworpen middel, met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, moet worden verworpen.

Het vierde onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

2.3.6. Het tweede middel luidt:

“Tweede middel, genomen uit de schending van:

- artikels 39/79, §1, 40bis, 47/1, 47/2 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- artikel 3.2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29.4.2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden

Onder de beroepsmogelijkheden, opgenomen in de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing, schrijft tegenpartij dat:

“Overeenkomstig artikel 39/79 van de genoemde wet van 15 december 1980 schorst de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel. Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet.”

Artikel 39/79, §1 van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt:

Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn :

[...]

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan (een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis) op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van (een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis" en vervallen de woorden "op basis van artikel 44bis) op basis van artikel 44bis; <W 2007-05-04/34, art. 3, 3°, 047; Inwerkingtreding : 01-06-2008>

[...]

Artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Hieruit volgt dat het van rechtswege schorsend beroep dat openstaat tegen weigeringsbeslissingen inzake familieleden van een burger van de Unie (artikel 40bis), eveneens openstaat ten aanzien van de andere familieleden van een burger van de Unie (artikel 47/1).

Dit strookt met de verplichting die op lidstaten rust krachtens artikel 3.2 van de Richtlijn 2004/38 om de aanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie te “vergemakkelijken”.

Huidig beroep dient daarom van rechtswege schorsend te zijn.

Uw Raad laat daar geen twijfel over bestaan (arrest nr. 177.526 van 10.11.2016):

“Aldus blijkt dat artikel 39/79, § 1, van de Vreemdelingenwet voor bepaalde familieleden van derdelanders in een van rechtswege schorsend effect voorziet van het beroep tot nietigverklaring dat zij indienen tegen de beslissing waarbij hun verblijfsaanvraag wordt geweigerd (zie: artikel 39/79, § 1, tweede lid, 1° tot en met 3°, van de Vreemdelingenwet). Een restrictieve lezing, zoals de verwerende partij voorstaat, van artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7°, van de Vreemdelingenwet in die zin dat enkel tegen de weigeringsbeslissingen inzake familieleden van de burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet (en dus niet tegen de beslissingen inzake de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet) een van rechtswege schorsend beroep open staat, is dan ook op het eerste gezicht moeilijk te verzoenen met de verplichting die volgt uit artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn om de aanvragen van personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

In de huidige stand van het geding en gelet op het bepaalde in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet lijkt het dan ook dat de verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7°, van de Vreemdelingenwet zo moet worden geïnterpreteerd dat ook tegen de beslissingen tot weigering van de erkenning van het verblijfsrecht van andere familieleden van een Unieburger, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, een van rechtswege schorsend beroep tot nietigverklaring open staat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens overwogen dat “(h)et beroep tot nietigverklaring (...) de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel (...) niet (schorst) indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet, wat in het geval van betrokkene zo is”.

[...]

Waar zij stelt dat in het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof de aandacht er op wordt gevestigd dat aan de lidstaten een ruime beoordelingsmarge wordt gelaten, kan worden herhaald dat de wetgever, door het invoegen van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, er voor lijkt te hebben geopteerd om aan de andere familieleden van een burger van de Unie een zelfde recht van binnenkomst en verblijfsrecht toe te kennen als aan de burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, mits deze “andere familieleden” uiteraard tevens voldoen aan de specifieke voorwaarden van Hoofdstuk Ibis.

Waar zij stelt dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk werd opgenomen in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar wat hierboven werd gesteld omtrent een dergelijke restrictieve interpretatie van artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7°, van de Vreemdelingenwet.

Waar zij ten slotte nog opmerkt dat zelfs indien kan worden vastgesteld dat dezelfde rechten van binnenkomst en verblijf worden toegekend aan de personen vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet als aan personen vermeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dit gegeven niet impliceert dat aan de eerste groep van “andere familieleden” ook een van rechtswege schorsend beroep moet worden toegekend, wordt nogmaals herhaald dat een restrictieve interpretatie van artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7°, van de Vreemdelingenwet, zoals die door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing wordt gegeven, op het eerste gezicht met zich brengt dat de andere familieleden van een Unieburger minder gunstig zouden worden behandeld dan die van staatsburgers van derde landen, wat in strijd lijkt met het bepaalde in artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn en de interpretatie die daaraan wordt gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Rahman van 5 september 2012. »

Huidig beroep heeft een van rechtswege schorsende werking. Door het tegendeel te bewijzen, schendt de bestreden beslissing de bepalingen geïnterpreteerd in het middel.

Artikel 39/79, §1 laat niet toe om een bevel om het grondgebied te nemen, binnen de periode die openstaat om beroep aan te tekenen tegen de verwijderingsbeslissingen die in dat artikel worden geïnterpreteerd.

De rechtspraak van uw Raad in die zin (arrest nr. 165.510 van 12.4.2016) werd recent bevestigd door de Raad van State, in haar arrest nr. 238.170 van 11.5.2017:

« Contrairement à ce que soutient le requérant, dès lors que l'article 39/79, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que, pendant les délais qu'il précise, aucune mesure d'éloignement, justifiée par les mêmes faits ayant mené à l'adoption d'une des décisions visées à son alinéa 2 qui fait l'objet du recours, ne peut être prise et dès lors que le requérant n'est donc pas en séjour illégal durant ces délais, la partie adverse ne peut adopter une mesure d'éloignement, sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980.

En l'espèce, l'ordre de quitter le territoire contenu dans la décision entreprise a été adopté dans le délai de recours ouvert contre ladite décision visée à l'alinéa 2 de l'article 39/79 de la loi du 15.12.1980, et en raison des faits qui ont donné lieu à cette décision mettant fin au droit de séjour (l'usage des termes "dès lors" au dernier paragraphe de la décision ne laisse planer aucune équivoque à cet égard) ; en cela, l'ordre de quitter le territoire est pris en violation de l'alinéa 39/79, §1er, al.1 de la loi du 15.12.1980; »

Gelet op deze rechtspraak die niet voor interpretatie vatbaar is, was tegenpartij niet bevoegd om een verwijderingsmaatregel te nemen, binnen de termijn die verzoeker had om een beroep in te dienen tegen de weigeringsbeslissing.

Door dit wel te doen, schendt de bestreden beslissing artikel 79/39, §1 van de wet van 15.12.1980..”

2.3.7. Heel het betoog van de verzoekende partij is erop gericht de vernietiging van de bestreden beslissingen te verkrijgen omdat een schorsend effect van het beroep bij de Raad tegen de bestreden beslissingen ontbreekt.

Daargelaten de vraag naar het belang van dit middel nu geen gegrond middel is aangevoerd en artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet dat een vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen wordt zodat de vraag zich stelt welk nuttig effect het gebrek aan schorsende werking van het beroep heeft, temeer de verzoekende partij niet werd verwijderd tijdens het hangende beroep, is het middel niet gegrond. Bovendien kan de verzoekende partij zich bij een verwijdering ten gevolge van de tweede bestreden beslissing steeds wenden tot de Raad om een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid te verkrijgen in toepassing van artikel 39/85, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet

Artikel 39/79, §1, tweede lid, 7°, van de vreemdelingenwet bepaalt dat er een schorsende beroepsprocedure openstaat tegen:

“elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan (een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis) op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van (een burger van de Unie of zijn familielid, bedoeld in artikel 40bis) (...).”

De verwerende partij merkt terecht op dat artikel 39/79, §1, van de vreemdelingenwet nergens meldt dat beroepen tegen beslissingen ten aanzien van andere familieleden van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, eveneens van rechtswege schorsend zouden zijn.

De Belgische wetgever heeft er voorts bij de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 ook niet voor geopteerd om artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, dat valt onder “*Hoofdstuk 5 De rechtspleging*” van de vreemdelingenwet, en dat bepaalt tegen welke beslissingen een van rechtswege schorsend beroep openstaat, in die zin aan te passen dat dit ook geldt voor de beslissingen tot weigering van verblijfsaanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie. De verzoekende partij verwijst naar het bepaalde in artikel 47/2 van de vreemdelingenwet, dat enkel stelt dat de bepalingen van hoofdstuk I van toepassing zijn. Uit artikel 47/2 van de vreemdelingenwet kan niet afgeleid worden dat hoofdstuk 5 van toepassing is.

De verwerende partij merkt terecht op dat het arrest 177 526 van 10 november 2016 van de Raad achterhaald is. Zij verwijst naar het arrest 185 877 van 25 april 2017 van de Raad.

Het volstaat de redenering van dit arrest te hernemen met dien verstande dat de Raad thans niet meer *prima facie* oordeelt, maar ten gronde. De Raad sluit zich aan bij volgende redenering en maakt zich deze motieven eigen:

“(…)2.3.2.3. Uit de gegevens zoals die voorliggen aan de Raad blijkt dat verzoekende partij zich heeft beroepen op artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om een verblijfsrecht in het Rijk te verkrijgen als ander familielid, partner in een duurzame relatie van een Unieburger.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden kan uit artikel 47/2 van de vreemdelingenwet niet worden afgeleid dat het de bedoeling was van de Belgische wetgever om tegen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen in toepassing van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet te voorzien in een automatisch schorsend beroep. De procedurele waarborgen waar de verzoekende partij op doelt zijn terug te vinden in artikel 39/79 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst ook naar deze bepaling. Echter dient vastgesteld te worden dat deze bepaling niet terug te vinden is onder de bepalingen van Hoofdstuk 1 waaraan artikel 47/2 van de vreemdelingenwet refereert.

De artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de vreemdelingenwet werden ingevoegd in de vreemdelingenwet via de wet van 19 maart 2014 (B.S. 5 mei 2014) en vormen de verdere omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Uit de voorbereidende werken dienaangaande blijkt dat het de bedoeling was van de wetgever de bepalingen van de vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met de Burgerschapsrichtlijn. (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 3): “Dit wetsontwerp wil de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in overeenstemming brengen met:

(..)

2° de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG;”

Dienaangaande wordt verder in de voorbereidende werken gesteld als volgt:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het gehaal van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk

geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.” (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 20-22).

2.3.2.4. Zoals blijkt uit de voorbereidende werken erkent de Belgische wetgever dat conform de Burgerschapsrichtlijn de binnenkomst en het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie dienen te worden vergemakkelijkt. Daartoe werden de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet opgenomen. Ook uit de artikelsgewijze bespreking blijkt dat de doelstelling van de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet er enkel in bestaat “onze wetgeving af te stemmen op het Europese recht” (Parl. St. Kamer 2013-2014, nr. 3239/003, 18). De Belgische wetgever wil zich aldus met de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de vreemdelingenwet enkel conformeren aan hetgeen van hem Unierechtelijk verwacht wordt.

De Raad benadrukt dat uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman) blijkt dat het Europees Hof erop wijst dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Zo heeft de advocaat-generaal in zijn conclusie in de zaak Rahman er ook op gewezen dat: “52. Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie)

Uit de Burgerschapsrichtlijn kan aldus niet aangenomen worden dat de Uniewetgever de bedoeling had om andere familieleden van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden, maar enkel de bedoeling had hun binnenkomst en verblijf te “vergemakkelijken”.

De Belgische wetgever heeft er voorts bij de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 ook niet voor geopteerd om artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, dat valt onder “Hoofdstuk 5 De rechtspleging” van de vreemdelingenwet, en dat bepaalt tegen welke beslissingen een van rechtswege schorsend beroep openstaat, in die zin aan te passen dat dit ook geldt voor de beslissingen tot weigering van verblijfsaanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie.

Artikel 39/79 van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“§ 1

Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;

2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van artikel 11, § 1 of 2;

3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in artikel 10bis, § 2 of § 3, bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden, om dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten”;

4° de terugwijzing, voor zover deze beslissing overeenkomstig artikel 20, eerste lid, niet reeds het voorwerp is geweest van een advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen;

5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene;

6° de beslissing waarin de vreemdeling, in toepassing van artikel 22, ertoe verplicht wordt bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven;

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren.

§ 2

De EU-vreemdeling zal bij een betwisting bedoeld in § 1, tweede lid, 7° en 8° desgevallend gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde om zijn verdediging in persoon te voeren, behalve wanneer zijn verschijning kan leiden tot ernstige verstoring van de openbare orde of de openbare veiligheid of wanneer het beroep betrekking heeft op een weigering van de toegang tot het grondgebied.

Deze bepaling is eveneens van toepassing voor de Raad van State, optredend als cassatierechter tegen een uitspraak van de Raad.”

Artikel 39/79 van de vreemdelingenwet is op het eerste gezicht duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Bij koninklijk besluit van 13 februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd ook de kennisgeving van de bijlage 20 (document waarmee de beslissing tot weigering van verblijf, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis wordt gebracht) gewijzigd in die zin dat volgende vermelding werd toegevoegd: “Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet”.

Toen voormeld koninklijk besluit werd gewijzigd heeft de Belgische wetgever geen enkel initiatief genomen om zich te verzetten tegen de inhoud van dit koninklijk besluit, zodat op heden niet meer kan gesteld worden dat het de wil was van de wetgever om alsnog een automatisch schorsende werking toe te kennen aan een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de weigering van verblijf aan een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet.

In de huidige stand van het geding kan het voorlopige standpunt zoals ontwikkeld in het arrest nr. 130 817 van 3 oktober 2014 dan ook niet langer worden gehandhaafd. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan arresten.

Bijgevolg kan op het eerste gezicht noch uit de Burgerschapsrichtlijn, noch uit de desbetreffende bepalingen in de vreemdelingenwet, noch uit voormeld koninklijk besluit blijken dat de “andere” familieleden, louter omdat de Belgische wetgever ervoor geopteerd heeft hen eenzelfde verblijfsrecht toe te kennen als familieleden van een burger van de Unie wanneer zij blijken te voldoen aan het recht op binnenkomst en verblijf als andere familieleden van de burger van de Unie, daarom ook dezelfde procedurele waarborgen genieten of moeten genieten als deze die gelden voor de familieleden van de burger van de Unie, wanneer hun aanvraag wordt afgewezen op grond van de vaststelling dat zij niet voldoen aan de vereisten om als ander familielid verblijfsrecht te verkrijgen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat ook de handelingen van de verwerende partij niet hebben laten uitschijnen dat het beroep tot nietigverklaring tegen de bijlage 20 schorsend is daar enerzijds aan de verzoekende partij geen bijlage 35 werd afgeleverd waar dat wel het geval is bij een van rechtswege schorsend beroep in de zin van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet en anderzijds in de akte van kennisgeving ook uitdrukkelijk melding werd gemaakt van het niet-schorsend karakter van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad.

Verzoekende partij kan dan ook op het eerste zicht niet gevolgd worden waar zij stelt dat zij eveneens dient te beschikken over een van rechtswege schorsend beroep tegen de beslissing van 2 februari 2017 waarbij haar verblijfsaanvraag wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3.2.5. Verzoekende partij verwijst voorts naar het arrest Rahman van 5 september 2012 en wijst erop dat hieruit blijkt dat haar aanvraag in ieder geval gunstiger moet behandeld worden dan aanvragen van derdelanders.

De Raad wijst evenwel op hetgeen het Hof dienaangaande heeft gesteld:

“20 Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van ‚familieleden‘ vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.”(eigen onderlijning)

2.3.2.6. De verplichting om de aanvraag van een ander familielid gunstiger te behandelen dan de aanvraag van andere staatsburgers van derde landen slaat aldus op de verplichting om de andere familieleden van Unieburgers in de mogelijkheid te voorzien een beslissing te verkrijgen aangaande hun aanvraag die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. De gunstigere behandeling die naar Belgisch recht is voorzien in artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet – quod in casu – blijkt reeds uit het gegeven dat “andere” familieleden die partner zijn van een Unieburger, ook wanneer zij geen wettelijk geregistreerd partnerschap met de Unieburger hebben, toch een aanvraag kunnen indienen wanneer zij een duurzame relatie hebben met deze Unieburger en dat deze aanvraag nauwkeurig wordt onderzocht en in geval van weigering gemotiveerd, daar waar deze mogelijkheid niet openstaat voor partners van een derdelander die geen wettelijk geregistreerd partnerschap hebben met deze derdelander (cf. artikel 10, §1, 5° van de vreemdelingenwet).

De verzoekende partij kan op het eerste zicht evenwel niet gevolgd worden waar zij meent dat zij niet gunstiger behandeld wordt ten aanzien van derdelanders daar zij bij een weigeringsbeslissing niet over een van rechtswege schorsend beroep beschikt in de zin van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Het Hof heeft er verder wel op gewezen dat:

“25 Ten slotte zij erop gewezen dat, zoals terecht is opgemerkt door de regeringen die opmerkingen hebben ingediend, zelfs indien de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 gebruikte bewoordingen niet voldoende nauwkeurig zijn om de aanvrager die om binnenkomst of om verblijf verzoekt, in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria in te roepen die volgens hem op zijn aanvraag moeten worden toegepast, een dergelijke aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (zie naar analogie arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C-72/95, Jurispr. blz. I-5403, punt 56; 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Jurispr. blz. I-7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C-165/09–C-167/09, Jurispr. blz. I-4599, punten 100 tot en met 103).

26 Gelet op een en ander, dient op de eerste en de tweede vraag te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd:

(..)

dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen.”

Ook de advocaat-generaal wijst er in zijn conclusie op dat:

“Volgens mij verplicht richtlijn 2004/38 de lidstaten, voor de personen die binnen de werkingssfeer van deze bepalingen vallen, op zijn minst te voorzien in de mogelijkheid om aangaande hun verzoek om binnenkomst en verblijf een beslissing te verkrijgen die is gebaseerd op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie en die, in geval van weigering, gemotiveerd is en in rechte kan worden aangevochten.”

Zoals blijkt heeft de verzoekende partij, krachtens artikel 39/82 van de vreemdelingenwet, de mogelijkheid een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen de thans bestreden verwijderingsmaatregel waardoor de tenuitvoerlegging van de maatregel opgeschort wordt tot zolang de Raad geen uitspraak heeft gedaan – mogelijkheid die de verzoekende partij thans met onderhavige vordering ook benut – en kan zij tegelijkertijd, bij wege van voorlopige maatregelen, via artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, ook de versnelde behandeling vragen aan de Raad indien zij een gewone vordering tot schorsing tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft ingediend.

Uit de conclusie van de advocaat-generaal inzake Rahman blijkt voorts dat de doelstelling van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 tweeledig is, met name het recht op gezinshereniging te beschermen en de eenheid van het gezin bevorderen. De advocaat-generaal linkt artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn dan ook aan het recht beschermd door artikel 8 van het EVRM (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 70-77).

Ook in de mededeling van de Commissie van de Europese Gemeenschappen aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden wordt erop gewezen dat “de richtlijn moet worden uitgelegd en toegepast in overeenstemming met de grondrechten, met name het recht op eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven, het non-discriminatiebeginsel, de rechten van het kind en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, zoals gewaarborgd door het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens (EVRM) en zoals vastgelegd in het Handvest van de grondrechten van de EU” (COM (2009) Doc. 52009DC0313, 02/07/2009).

In die zin kan nuttig verwezen worden naar artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat stelt als volgt:

“Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Volgens het Unierecht mag de nationale wettelijke regeling niet afdoen aan het recht op een doeltreffende rechterlijke bescherming als bedoeld in artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (HvJ 16 juli 2008, C12/08, Mono Car Styling, pt. 49).

Op het eerste gezicht blijkt ook dat hieraan tegemoet gekomen wordt nu, in het kader van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, al dan niet gepaard gaande met voorlopige maatregelen, de Raad zich uitspreekt over de ingeroepen schending van een bij het EVRM gewaarborgd recht.

Bij wege van onderhavige vordering heeft de verzoekende partij zich beroepen op de schending van artikel 8 van het EVRM waarbij zij wijst op haar duurzame relatie als ander familielid met S.G.. De Raad beoordeelt deze schending in het tweede en derde middel, en dit alvorens de verwijderingsmaatregel ten uitvoer wordt gelegd.

Bijgevolg kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen dat de Belgische wetgever niet tegemoet is gekomen aan de vereisten om te voorzien in een doeltreffende voorziening in rechte.

2.3.2.9. De schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen. Het eerste middel is niet ernstig.”

De verzoekende partij verwijst naar het arrest 238 170 van 11 mei 2017 van de Raad van State. Deze verwijzing is niet dienstig. De verwerende partij stelt correct dat die zaak niet handelt over een beslissing genomen in toepassing van artikel 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet. Er kan uit dit arrest niet afgeleid worden dat artikel 39/79 van de vreemdelingenwet ook van toepassing is op andere familieleden van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangehaalde bepalingen niet aannemelijk.

Tot slot volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij niet op een andere wijze uiteenzet hoe zij de artikelen 40bis en 62 van de vreemdelingenwet geschonden acht.

Samen met verwerende partij besluit de Raad tot de ongegrondheid van het tweede middel.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN